У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 150. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 17-го СЕРПНЯ 1971 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK TUESDAY, AUGUST 17, 1971 No. 150. VOL. LXXVIII.

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН ЗАПОЧАТКОВУЄ НОВУ ЕКОНОМІЧНУ ПОЛІТИКУ: ЗАМОРОЖЕННЯ ЦІН І ПЛАТЕНЬ НА 90 ДНІВ, ЗМЕНШЕННЯ ПОДАТКІВ, РЕДУКЦІЯ ФЕДЕРАЛЬНОГО ВИДАТКУВАННЯ, 10-ВІДСОТКОВЕ ОПОДАТКУВАННЯ ІМПОРТІВ І ТИМЧАСОВЕ НЕВИМІНЮВАННЯ ДОЛЯРА НА ЗОЛОТО НА МІЖНАРОДНОМУ РИНКУ

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Понеділок, 16 серпня 1971

В АМЕРИЦІ

ПІСЛЯ РОЗПОРЯДЖЕННЯ АДМІНІСТРАЦІЇ президента Ніксона, щоб урядовці на місцях не вдавались до ексцесів з перевезенням дітей автобусами до шкіл задля ліквідації сеґреґації у шкільництві, виникло чимало непорозумінь у цій справі. Губернатор Алябами Джордж Воллес видав розпорядження, щоб батьки й діти самі собі вибирали школи, отже там знову може розпочатись поділ шкіл на білі й чорні.

ГОЛОВНИЙ ПРОКУРАТОР ДЖАН МІЧЕЛЛ НАКАЗАВ припинити федеральне розслідування в Кентському Університеті, де минулого року було вбито чотирьох студентів під час неспокоїв у студентському містечку. Встановлено, що вояки Національної Ґвардії не мали ніякої змови і що трагічний випадок стався серед особливо напружених обставин.

СЕНАТОР ДЖОРДЖ МЕКГОВЕРН ЗАПРОПОНУВАВ, щоб федеральний Уряд видав 10 більйонів долярів на творення нових місць праці. Таким чином зменшилося б у ЗСА безробіття до 4,5 відсотка. Сенатор МекҐоверн промовляв у Далласі на Конвенції АФП - КІО — Американської Федерації Праці і Конресу Індустрійних Організацій. Він сказав, що такий видаток в 10 більйонів дол. не сприяв би інфляції.

РЕЧНИК АМЕРИКАНСЬКОЇ СТАЛЕВАРНОЇ ІНДУСТРІЇ повідомив, що після 1-го грудня ц. р. не буде підвишки цін на сталь й ін. продукцію, яку найбільше використовується в автомобільній промисловості. Підвишка на 8 відсотків була заповіджена раніше, але друга за розмірами в ЗСА компанія „Бетлеґем Стіл" вирішила не підвищувати цін, а тепер за нею пішли й інші продуценти криці.

КОМАНДИР „АПОЛЛО-15" ПОЛК. ДЕЙВІД СКОТТ виступив з проханням негайно відновити програми полетів на Місяць космічних кораблів „Аполло-18" і „Аполло-19", які вирішили не переводити з економічних мотивів. Астронавт Д. Скотт вважає, що на Місяці є ще багато завдань для науки, корисних і важливих для всього людства.

ДЕМОКРАТИЧНА ПАРТІЯ ВИСУНУЛА ПЛЯН ПРАЦІ за рік перед президентськими виборами, чого вона раніше ніколи не робила. Крайовий провідник Демократичної партії Лоренс О'Браєн назвав низку завдань для членів і прихильників тієї партії, сказавши, що треба для перемоги в 1972 році працювати вже тепер, у 1971-му році.

ПОСАДНИК НЮ ЙОРКУ ДЖАН ЛІНДЗІ ЗВЕРНУВСЯ з проханням до Вашингтону, щоб федеральний Уряд виділив 63 мільйони долярів із своїх фондів на оплату яких 8 000 муніципальних службовців. Якщо тих грошей федеральний Уряд не дасть, то будуть загрожені багато місць праці, в тому й 2 000 вчителів. Федеральний Уряд має відповідні фонди, призначені на поборювання безробіття.

У СВІТІ

ДО АЛЬБАНІЇ, ЮГОСЛАВІЇ І РУМУНІЇ ПРИБУДЕ цієї осени або „сам" прем'єр Комуністичного Китаю Чу Ен-лай, або інший високий представник Пейпінґу. Повідомляючи про це мадярська преса додає, що „на жаль, ті відвідини матимуть протисовєтський характер".

БЕРЛІНСЬКИЙ „МУР ГАНЬБИ" МАВ в минулому тижні своє 10-річчя. У Західньому Берліні коло 5.000 осіб перевели з цього приводу протикомуністичну демонстрацію. За тих минулих 10 років комуністична сторожа по східньому боці муру застрілили кругло 65 осіб, що пробували втікати на захід.

АНДРЕЙ ГРОМИКО ВЕРНУВСЯ до Москви з Індії і після його звідомлення Президії Верховного Совєта ССCP про підписаний ним у столиці Індії Ню Делі 20тирічний „пакт приязни і співпраці". Президія Верховного Совєта ратифікувала той пакт. Індія, всупереч своїм заявам, перестала бути невтральною.

ДОНЬКА КОРОЛЕВИ ЄЛИСАВЕТИ КНЯЖНА АННА СКІНЧИЛА 21 рік життя. З цієї нагоди накручено в Бюкингемському палаці півгодинний кольоровий фільм про розмову Анни з гуртом дітей. Княжна Анна призналась в тій розмові, що життя в королівському палаці невеселе й нудне.

У СТОЛИЦІ СХІДНЬОГО ПАКИСТАНУ АККА ВИБУХЛА підкинена самостійницькими бенгальцями сильна бомба в репрезентаційному Міжконтинентальному готелі. Докладного числа вбитих і ранених не подано.

У ВІЛЬНО - КИТАЙСЬКОМУ ПАРЛЯМЕНТІ НА ТАЙВАНІ (ФОРМОЗІ) ВИСТУПИВ з промовою лідер демократичної більшости в Палаті репрезентантів в ЗСА, Карль Алберт, і заявив, що ЗСА не відречуться зобов'язань супроти своїх союзників. Голова вільно - китайського парляменту таврував рішення Америки підтримати справу прийняття Комуністичного Китаю до Об'єднаних Націй.

У САНА, СТОЛИЦІ ЄМЕНУ, АРЕШТОВАНО сімох старшин, які недавно скінчили вищий старшинський вишкіл у Москві, під закидом змови проти існуючого там режиму, щоб завести в Ємені комуністичний лад. Амбасадором СССР є там Мірза Рахматом, „спец" від пропаганди серед мусулман.

ГРЕЦЬКИЙ УРЯД ПОЗБАВИВ громадянства Андреаса Папандреу, який, бувши американським громадянином, професором економіки, вернувся був до Греції і став там міністром в уряді комунофільського батька Георга. Андреаса Папандреу арештували, як комуніста, але звільнили. Він тепер знову живе в ЗСА, звідки веде кампанію проти режиму в Греції.

Вашингтон. — У своїй промові до американської нації, виголошеній під час заповідженого несподівано телевізійного виступу в неділю 15 серпня о год. 9-ій вечора, президент Ніксон розгорнув широку програму боротьби з безробіттям, інфляцією та міжнародною спекуляцією американським доляром. Заявляючи у зв'язку з прогресом, досягнутим в обмеженні війни у В'єтнамі, що саме тепер настав час звернути увагу на потреби й вимоги миру, през. Ніксон поставив перед американською нацією два великі завдання: встановити тривалий мир для нинішньої генерації і започаткувати нову добу добробуту без війни. Для тієї мети уряд і народ ЗСА мусять повести акцію в трьох напрямках: створення нових і кращих місць праці, припинення збільшування коштів прожитку й охорона американського доляра від атак міжнародних грошевих спекулянтів. Заповідаючи такі першочергові завдання, президент Ніксон подав до загального відома низку конкретних заходів й акцій, започаткованих його урядом для здійснення поставленої мети. Започаткував през. Ніксон усі ці акції й заходи на основі повновластей, даних йому Конґресом ще минулого року, але ж не використаних досі конкретно. На першому місці Президент поставив справу цін і заробітних платень, встановлюючи їх замороження на протяг 90-ти днів з днем 15-го серпня цього року і признаючи окрему Раду коштів прожитку, яка мала б координувати після того всі зусилля й заходи для їх стабілізації. В дальшому през. Р. Ніксон поінформував про заплановані урядом заходи у податковій ділянці: негайне відкликання акцизного 7-відсоткового податку на авта, у висліді чого ціна нового авта буде зменшена пересічно на 200 долярів, підвищення вже з 1 січня 1972 року, а не як було пляновано з 1 січня 1973 року, суми звільненої від податку на 50 долярів, значить з 700 дол. до 750 дол., признання 10-відсоткового податкового кредиту для індустрії, щоб вможливити нові інвестиції в її розвиток. Якщо йде про торговельні і фінансові взаємини ЗСА із закордоном, то през. Ніксон сповістив про три важливі акції: скорочення допомоги для закордону на десять відсотків, накладення 10-відсоткового податку на всі імпортовані товари, за винятком деяких овочів, цукру і нафти, і тимчасове скасування вимінної спроможности доляра на золото в міжнародному обороті, в наслідок чого вимінна вартість доляра на міжнародних біржах підлягатиме змінам і разом з цим буде змінена вся міжнародна монетарна система. Водночас з усім цим Президент заповів редукцію федерального видаткування на 4.7 більйона долярів, в чому включене зменшення кількости федеральних службовців на 5 відсотків, замороження на протяг шести місяців передбаченої на 1 січня 1972 року підвишки федеральних платень, як також згадане вище зменшення допомоги для закордону. Закінчив свою промову през. Ніксон закликом до американської нації вірити в те, що кращі дні Америки не поза нею, але перед нею.

Заповіджену през. Ніксоном економічну програму політики і преса прийняли в загальному прихильно і з признанням

Вашингтон. — Американські політики й економісти, як також коментатори провідних американських газет, прийняли промову през. Р. Ніксона в загальному прихильно, зокрема, якщо йде про внутрішню економіку ЗСА. Деякі застереження й заперечення викликали ті пункти програми през. Ніксона, які стосуються підвищення податків на імпортовані товари і часового припинення вимінювання доляра на золото в міжнародному обороті. Провідник демократичної більшости в Сенаті сен. Майк Менсфілд висловив своє радість з приводу того, що терпеливість през. Ніксона закінчилася і що він встановив нарешті дуже конечне замороження цін і заробітних платень. Республіканський сенатор Дж. Джейвітс з Ню Йорку висловив зокрема своє задоволення з того, що Уряд хоче підтримати доляр і заявив, що він вірить, що Ніксонові поведеться здійснити свої заходи й рекомендації. Щоденник „Ню Йорк Таймс" схвалив рішучість Президента в намаганнях до стабілізації доляра і пожвавлення економічного розвитку і висловив свій подив до його провідництва. Неґативно про програму й заходи през. Ніксона висловився демократичний кандидат на Президента сен. Джордж МекҐоверн з Норт Дакоти, називаючи їх недоречними базиканням і стверджуючи, що такі заходи, як замороження цін і заробітних платень, треба було започаткувати вже чотири роки тому.

У Північній Ірляндії — терор і напруження

Белфаст. — Впродовж минулого тижня згинули у вуличних демонстраціях і стрілянині в Белфасті й інших північно-ірляндських містах 26 осіб. Число британських вояків, присланих для приборкання заворушень, зросло до 12.500. Британські вояки скаржаться, що вони почуваються в Північній Ірляндії, яка належить до Британської корони, наче у ворожому краю. Хоча ніби вшанованою провідників Ірляндської Республіканської Армії, яка змагає до з'єднання обох частин поділеної Ірляндії у вільну й від Британії незалежну Республіку, проте не припинилась стрілянина збоку снайперів. Внаслідок тої стрілянини згинув в минулу суботу знову один британський вояк. Дві бомби підкинено під мешкальний будинок у нівересітету в Белфасті. Британська преса таврує тактику католицьких ірляндських демонстрантів, які стріляють до вояків з укриття та обкидують їх камінням — в-поза жінок і дітей, які маршують в демонстраціях у перших радах.

Єгипет вимагав вирішення справи Суезького каналу до половини серпня ц. р.

Каїро. — Виявляється, що єгипетський президент Анвар Садат написав був листа президентові Ричардові Ніксонові, в якому вимагав, щоб найдали до половини серпня ц. р. була вирішена справа відкриття Суезького каналу. Однак ізраїльський уряд не погодився на останні посередницькі пропозиції, що їх привіз був до Ізраїлю асистент державного секретаря для близькосхідніх справ Джозеф Сіско, відкинувши суґестію, щоб Єгипет мав право перекинути на східній берег Суезького каналу якусь невеличку свою військову формацію, на терен, евакуйований ізраїльцями. Тому справа знову у сліпому куті. Державний Департамент перестеріг однаково Ізраїль, як Єгипет, щоб ніхто з них не робив нічого, що захитало б існуюче від 7 березня ц. р. перемир'я, і щоб вони стримались від зголошування ультимативних термінів. Обидві сторони приготовляються до сесії Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, на якій будуть дебатувати про ізраїльсько-арабський конфлікт. Тим часом на найближчу середу 18 серпня заповіджено зустріч президентів Єгипту, Сирії і Лібії у столиці Сирії Дамаску, де вони, мабуть, підпишуть акт федерації тих трьох арабських держав та водночас будуть наради над конфліктом з Йорданією: Лібія і Сирія зірвали зв'язки з Йорданією, обурені поставою короля Гуссейна супроти палестинських партизанських організацій.

Москва знову закидає Пекінові „гіпокризію" та злигування з Америкою

Москва. — Московська „Правда" з минулої неділі знову заатакувала Комуністичний Китай, таврувши його за відмову взяти участь у запропонованій Совєтами конференції 5-ох атомових держав. „Правда" назвала гіпокризією комуно-китайську контрпропозицію, щоб відбути конференцію голів усіх взагалі держав світу для справи роззброєння і щоб на тій конференції вирішити обмеження всіх родів неатомової зброї. Автор тієї статті у „Правді", Алексєй Луковєц, закинув Комуністичному Китаєві ведення „авантурницької міжнародної політики", наставленої на співпрацю з „імперіалістами" та встановлення з ними спільного фронту проти „міжнародного соціялізму".

Комунізм у Китаї вже коштує кругло 50 мільйонів жертв

Вашингтон, Д. К. — Сенатська Підкомісія в справах внутрішньої безпеки опублікувала у Вашингтоні дослідну працю д-ра Ричарда Волкера „Людська ціна комунізму в Китаї", про комунізм на китайському материку. В тій праці автор, директор Інституту Міжнародних Студій в університеті Південної Кароляйни, проф. д-р Р. Волкер подав, що за 50 років у Китаї загинули в комуністичних бунтах, революціях, а потім з наказу комуністичних провідників Мао Тзе-дуна й інших разом щонайменше 34 мільйони китайців, а можливо й 63 мільйони. Сам автор праці сказав, що найбільш імовірна цифра після всіх можливих дослідів — це 50 мільйонів жертв комунізму в Китаї. Студія розпочинається з періоду заснування в Китаї комуністичної партії в 1921 році. У передмові до цієї праці сенатор-демократ Джеймс Істленд з Міссісіпі пише, що книжка виходить саме вчасно, напередодні поїздки президента Ніксона до комуністичного Китаю, що д-р Р. Волкер — один із найкращих в ЗСА знавців китайських справ та що книжку написано на прохання Підкомісії внутрішньої безпеки, з ініціятиви покійного сенатора Томаса Додда. В передмові сказано також, що іноді великі світові потуги змушені якось домовлятись між собою, але американський народ повинен знати, що насправді діється в комуністичному Китаї, якою кривавою ціною заплатили там люди за мінімальний „проґрес".

Солженіцин виявляє, як совєтська поліція переслідує його

Москва. — Александер Солженіцин, лавреат нагороди Нобля з літератури, якого вважають за найвидатнішого сучасного російського письменника, написав листа до голови Комітету Государственной Безопасности (КҐБ), себто колишнього ЧК і після того НКВД, тайної совєтської поліції, Юрія В. Андропова, із скаргою проти переслідування, шикан і нагінки, яку КҐБ веде проти нього. Копію того листа переслав совєтському прем'єрові Алексєєві Косиґінові, а відпис листа приятелі Солженіцина передали журналістам. Безпосередньою причиною того виступу Солженіцина було важке побиття агентами КҐБ його приятеля Александра Горлова, якого Солженіцин, живучи у Москві, вислав до своєї „дачі" в селі Рождество за 40 миль від Москви. Прибувши туди, Горлов застав в домику Солженіцина до двадцять осіб в цивільних одягах, які нишпорили в хаті і плюндрували все, що їм попало в руки. Вони кинулись на Горлова і били його та виволікли до авта. А. Горлов наробив крику, збіглися сусіди. Тоді виявилось, що це агенти КҐБ. А. Солженіцин виявляє, що його телефон був постійно під поліційним підслухом, в його помешканнях в Москві і в селі були заінстальовані підслухові апарати, поліція вдиралася його пошту, з якої половина гинула, врешті ведено проти нього систематичну нагінку в пресі. Його твори в СССР заборонені. На недавньому з'їзді совєтських письменників — про нього навіть не згадали.

Митрополію УКЦ в ЗСА називають Філядельфійською Провінцією

Під час нарад у Філядельфії. Сидять (зліва): єпископ-помічник Василь Лостен, стемфордський єпископ Йосиф Шмондюк, Митрополит Амвросій Сенишин, чикаґівський єпископ Ярослав Ґабро та єпископ - помічник Іван Стах.

Філядельфія. — Місцевий український католицький щоденник „Америка" у виданні з 10-го серпня ц. р. надрукував переслане пізніше також до „Свободи" офіціяльне повідомлення про Конференцію Ієрархії Української Католицької Філядельфійської Провінції. Це, згідно з наявними документами, вперше вжито такого окреслення на Митрополію Української Католицької Церкви в ЗСА. Посередньо одержано виснення, що ця нова назва немає будь-якого іншого значення та що окреслення „провінція" відповідає „митрополії". Словник українських слів І. Бойкова й О. Ізюмова під гаслом митрополії подає: „церковна округа, що нею керує митрополит". Згадана конференція відбулася 3-го серпня ц.р. у Філядельфії і предметом її нарад — сказано в повідомленні — були головно проблеми пов'язані з Провінцією й справа семінарії св. Василія у Стемфорді і св. Йосафата у Вашингтоні. У конференції взяли участь Митрополит Амвросій Сенишин. Єпископи Йосиф Шмондюк зі Стемфорду і Ярослав Ґабро з Чикаго та Єпископи-помічники Іван Стах і Василь Лостен. У повідомленні дальше сказано, що о. шамб. Володимир Пасну, канцлера дієцезії св. Миколая в Чикаґо, призначено головним директором для покликань і його завданням буде координувати і поширювати зусилля в справі покликань на терені трьох дієцезій. Під час конференції — згідно з повідомленням — дискутовано також проблеми, що стосуються Української Католицької Церкви в цій країні і на українських землях.

В Гантері відбувся З'їзд священиків Т-ва св. Андрея

Гантер. (Л. М.) — В днях 11 і 12 серпня ц. р. тут відбувся в Гантері З'їзд священиків Станового Товариства Святого Андрея, в якому взяло участь 25 священиків з усіх 3 єпархій у ЗСА. В програму З'їзду входили Богослуження і ділові наради.

На основі рішення Світового З'їзду ТА у Меквіллер, Франція, який відбувся в днях 14-16 червня ц. р., американський відділ ТА перебрав головний провід Товариства на найближчих 2 роки, згідно із статутом. На З'їзді вибрано Головну Управу в склад якої увійшли Отці: о. Володимир Андрушків — голова, о. Климентій Прийма — містоголова, о. Любомир Мудрий — секретар, о. д-р Богдан Волошин — референт фінансової і допомогової секції і о. Богдан Смик — член. Референтури преси обрали: о. Роман Ганас, о. д-р Ізидор Нагаєвський, і о. Мар'ян Бутринський, референтуру організаційну: о. Петро Огірко, о. Андрій Назаревич, о. Теодор Гуманицький і о. Ришард Брида. Референтуру фінансово - допомогову: о. д-р Богдан Волошин, о. Василь Стебельський і о. Мирослав Мицишин. В склад Контрольної Комісії увійшли: о. Ярослав Шуст, о. Павло Теодорович і о. Богдан Левицький.

На З'їзді обговорювано біжучі проблеми Української Католицької Помісної Церкви і винесено ряд резолюцій. Рівнож винесено постанови в справі допомоги потребуючим священикам УКЦ, організуючи допомоговий фонд та плянуючи набуття священичого реколекційного - відпочинкового дому.

Рішено також відсвяткувати річницю ІУ Архиєпископського Синоду у всіх парохіях, в неділю 3 жовтня ц. р., а черговий З'їзд ТА, в тій самій цілі відбути 28 і 29 вересня на оселі ОДВУ в Лігайтоні, Па.

Схвалено відповідні резолюції (див. стор. 3-тя в цьому числі).

На початку нарад відслужено Молебень до Матері Божої за благословення в нарадах, а слідуючого дня відслужено Соборну Святу Літургію в наміренні помісности УКЦ і за покликання до духовного стану та Панахиду за померлих священиків.

Верховний Архиєпископ прислав своє архиєрейське благословення на З'їзд.

В Дітройті відбувся День УНСоюзу

Дітройт, (Василь Папіж). — „Союзові дні" в Дітройті, що відбуваються кожного року в літньому сезоні, позначаються своєю оригінальністю, в залежності від того, для якої цілі їх організуються. Цьогорічний мав особливе призначення, а саме, практичне здійснення кличa УНСоюзу „Лицем до молоді". І справді, на мальовничій оселі СУМА „Київ", в неділю 8-го серпня, де відбувалася його програма, в очі впадало відрадне явище — приявність більше молоді ніж досі на подібних імпрезах.

Свято розпочато Богослуженням, що його відправив у місцевій каплиці о. Іван Прокопович, парох церкви св. Михайла в Дірборн. Проповідь була яскраво пристосована до часу. Під час Служби Божої співав на швидко зорганізований хор під орудою п. Михайла Бобера з Толідо, Огайо.

Вокально-розвагову програму відкрив і нею провадила голова Окружного Комі-

(Закінчення на стор. 4-ій)

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Агресор і агресії

У першій точці першої статті чартеру Об'єднаних Націй, що визначує цілі цієї установи, кажеться, що ОН мають „... вживати колективних заходів для протидіяння й відхилення загроз для миру і припинення актів агресії".

Зараз на одному з перших засідань Ради Безпеки ОН звернено увагу, що треба зформулювати, що таке „агресія". Але впродовж 26-ох років не можна було скласти дефініції цього поняття. Все ж, 1 лютого 1951 р. Рада Безпеки ОН затаврувала Комуністичний Китай, як „агресора" за його активну участь у Корейській війні по стороні Північної Кореї, що заатакувала була Південну Корею 25-го червня попереднього року. Та постанова Ради Безпеки ОН стала можливою тільки тому, що саме в тому часі Совєтський Союз бойкотував засідання Ради Безпеки, а Комуністичний Китай не був членом ОН.

Ця історія пригадується, коли читати текст довгої розмови Джеймса Рестона з Чу Ен-лаєм 9-го серпня ц. р. Чу Ен-лай закидав у тій розмові З'єднаним Стейтам, що вони перевели „агресію" у Південному В'єтнамі й у Камбоджі, що вони „окупували" Тайвань і Південну Корею, та боронив шефа штабу комуно - китайської армії ген. Хуанг Юнг-шенга, який недавно домагався, щоб ЗСА „відійшли" не тільки з Південного В'єтнаму, Лаосу й Камбоджі, але й Таї (Сіяму), Південної Кореї, Японії і Філіппін.

Зате, з свого боку Чу Ен-лай рішуче заперечував, наче б комуністи будь-де в Азії переводили агресію. В Індокитаї вони ведуть „визвольні війни". Про Тибет у тій розмові Рестона з Чу Ен-лаєм взагалі не згадувалось. Щодо Кореї, то китайський прем'єр запевняв, що Пекін попереджував, що коли американські війська опиняться над китайським кордоном, тоді Китай зареагує — і це сталося, коли офензива ген. МекАртура дійшла до прикордонної ріки Ялу. Отже, мовляв, ніякої китайської агресії там не було...

Коли ЗСА рішили підтримати внесок на прийняття Китайської Народної Республіки до Об'єднаних Націй, то — логічно — треба буде регабілітувати її й уневажнити ту резолюцію, що таврувала її, як агресора. Але це не заперечить факту, що єдиним грізним потенціяльним агресором в Азії є власне Комуністичний Китай, який теж нацьковує до агресії комуністів в різних малих країнах і постачає їм зброю та виряд.

Червоне „добродійство"

Коли б читач цього коментаря захворів, не дай, Боже, на серце в столиці Ірану, Тегерані, то міг би вільно порозумітися українською мовою з головним лікарем лікарні, проф. Я. Мохнюком. А коли б якась хвороба підкралась у столиці Етіопії Адіс Абебі, то там не треба було б знати етіопської мови — досить вміти по-українському, щоб розмовитися з кількома лікарями. Не знаємо, чи хтось із українців взагалі мав нагоду побувати в Південному Ємені, але відомо, що там працює група лікарів з СССР, і між ними є чотири українці.

Мова тут не на філологічну, а на політичну тему. СССР вибрав один із найкоротших шляхів для „доступу до сердець" народів світу: у різних кінцях землі працюють добродійні совєтські лікарні, клініки, диспансери, перев'язочні пункти, медичні школи... В Тегерані Шпиталь Совєтського Червоного Хреста відзначив цього року 20-ліття своєї праці. Там 20 лікарів, у тому й колишній професор Київського Університету, а тепер головний хірург Я. Мохнюк, а в палатах — 200 ліжок. У Ню Делі, в Індії, працює совєтський Дитячий Лікувальний Центр. Іран, Альжир, Південний Ємен, Того, Камерун, Чіле, Малі, Сенегал і т. п. — у тих країнах діють такі й подібні медичні центри СССР, з добре вишколеним персоналом, який працює в подвійному значенні: як лікарі, і як комуністичні пропаґандисти. В Ірані хворі дістають ліки, а до ліків — комуністичні брошурки; це ж саме дістся і в інших „медичних центрах" СССР за кордоном.

Не можна виступати проти самого факту існування медичних закладів, особливо в слабо розвинених країнах, без уваги на те, совєтські вони чи не совєтські. Але московський „трест мозків" обдумав усе так, щоб вигравати подвійно, поєднати гуманний аспект — з політичним. Тільки стався землетрус в Перу, СССР вже літаками прислав „польовий шпиталь на 200 ліжок", а при тому й кількох своїх лікарів, які знають еспанську мову, і так же само добре знають „азбуку комунізму". В Карпатах після землетрусу й повенів ще й досі наші люди бідують, а для Перу — негайна допомога. Таке червоне добродійство виявляє не так „комуністичну великодушність", як комуністичне лицемірство.

САРСЕЛЬ — ДЖЕРЗІ СИТІ

Париж. — Заокеанського туриста в Парижі, що попав сюди в половині серпня, завжди дивує неймовірне спорожніння міста. І справді: на Елізейських Полях не лише хідники порожні, але навіть у кавярнях рідко. На площі Егуаль (тепер: ген. де Голля), де звичайно подивляємо спринт паризьких шоферів, що з неймовірного млинка автомашин все ж безпомилково вириваються в одну з 12 авеню, — можна проїхати, зрізуючи по вподобі величезне коло. Площа Конкорд — також порожня під своїми фонтанами. Навіть день і ніч живий Ст. Жермен-де-Пре — де-не-де тільки поблискує голими ногами дівчат, бородами студентів усього світу й тільки дуже рідко замітає його розпорена до пояса, надво довга спідниця.

Це бо апогей вакацій: остання хвиля вакаційників виїхала, а друга ще не приїхала. Опалених щасливців першої хвилі разом з туристами не вистачає, щоб наповнити це величезне місто, що разом із передмістями здоганяє числом мешканців Лондон і навіть не дає себе залякати Ню Йоркові...

Українське життя також завмирає. У православній церкві навіть припинено Богослуження. І про що ж тоді думати в ці, винятково цього року гарячі дні „на паризькому бруку"? Українські теми приносить тільки пошта. Останніми днями принесла вона „велику тему", можна сказати — грубу й повну змісту: другий том Англомовної Української Енциклопедії.

АУЕ-ІІ, як її звуть у скороченні, появилася вже в квітні ц. р. і була представлена урочисто в Торонті публіці, в рамах окремої урочистости в Університеті. Представляли її там видавці, тобто — Український Народний Союз із Джерзі Ситі. Не могла безмовною залишитися і Редакція в особі проф. д-ра В. Кубійовича. І на початку літа, 25-го, тут відбулася презентація цього видання паризькій публіці в рамах окремого, дуже цікавого вечора.

Проф. О. Кульчицький представив проблему наших чужомовних видань взагалі, зокрема зупинився над тими, до появи яких причинився Науковий Осередок НТШ в Сарселі як цілість, або поодинокі його члени, працюючи чи то в УВУ, чи у Міжнародній Вільній Академії, чи по інших подібного типу установах.

Проф. В. Кубійович, редактор і душа обох томів англомовного видання Енциклопедії, дав цілу, як завжди живу, доповідь про це видання, що справді являється епохальним у нашому житті. Адже через бездержавність ми втратили змогу інформувати світ про Україну, наша Батьківщина перестала бути предметом заціkавлення чужинецької науки. Про нас інформували світ наші окупанти й подбали про те, що навіть наше ім'я забулося.

Разом із національним відродженням не прийшла зовнішня інформація. Щойно в 1914 і 1915 рр. вийшли два томи капітальної праці енциклопедичного характеру: „Украинский народ в его прошлом и настоящем". Ідея піонера в багатьох ділянках — М. Грушевського, що зумів притягнути найкращі наукові сили. Але праця ця закінчена не була. Треба було двадцять років, щоб у Львові появилась „Українська Загальна Енциклопедія", а потім ще майже десять, щоб у В-ві Гарасовіца вийшов „Гандбух дер Украіне" проф. І. Мірчука. Англійською мовою, що стала першою світовою, вийшло скорочене видання „Гандбух" після війни, але для інформації в наші часи це видання не мало значення.

1950 р. увійшов проф. В. Кубійович, працюючи над першим виданням Енциклопедії Українознавства (1.230 стор., 55 авторів), в листування з ред. Л. Мишугою в справі перекладу українського видання на англійську мову. Тоді УНСоюз погодився фінансувати видання, але справа з різних причин заглухла аж до 1958 р. Але тоді вже ситуація була інша: появилося маса літератури, ЕУ-І стала застарілою, співробітники розсіялися по всіх світах далеких. А все ж, завдяки невтомності проф. В. Кубійовича, перший том АУЕ вийшов 1963 р.: 1.097 стор., 58 авторів, які опрацювали 3 розділів — від фізичної географії до культури. Видання здобуло славу найоб'єктивнішого довідника про Україну й відносно скоро буде вичерпане.

Якщо ще й досі йдуть розмови про другий наклад першого тому, то проф. В. Кубійович не зупинявся у праці над другим томом. І ось він перед нами, даючи у тринадцяти розділах відомості в основному про духові скарби України, але також з економії та з життя українців за кордоном. Має він 1.262 ст., працювали над ним 87 авторів.

Автори.. З них за час праці над виданням померли аж 40 Це значить, що — мабуть — за кілька літ подібне видання буде вже неможливе, бо між молодшими вченими - українцями замало гуманістів.

Давно вже знаємо, що поява ЕУ-І змусила офіційні чинники в Києві взятися за Українську Радянську Енциклопедію. Поява АУЕ змусила їх випустити довідник і англійською мовою про Україну. Але, коли два томи АУЕ мають 2.500 стор., то київський том лише 570. Та справа не в кількості сторінок.

У київському виданні нема основних проблем життя українського народу, нема минулого, нема коріння. Наприклад, зовсім нема українського права, є тільки „радянське", тобто накинене окупантом. І так у кожній ділянці духового життя, яке ж уявлення має чужи-

(Закінчення на стор. 3-ій)

М. Хом'як

НОВА КУЛЬТУРНА ПОЛІТИКА В АЛЬБЕРТІ

(1)

Едмонтон. — В п'ятницю, 16-го липня ц. р., відбулась в Едмонтоні цілоденна „конференція багатокультурности Альберти", згідно з заявою прем'єра провінційного уряду, Г. Е. Строма, що її він склав майже три місяці тому, бо ще в п'ятницю 24 квітня ц. р. на бенкеті в шану 80-річчя поселення українців в Альберті і в 30-річчя відділу КУК в Едмонтоні. Згаданий бенкет відбувся завдяки управі відділу КУК в Едмонтоні в авдиторії св. Івана і прем'єр Г. Е. Стром присвятив тоді цілу свою промову справам багатомовности і багатокультурности населення Альберти, у відповідь на вимоги української делегації, яка передала йому і меморіял в середу, 14-го квітня, в приявності трьох міністрів.

У конференції, 16-го липня прийняли участь представники (по 2 в основному всіх національних — етнокультурних) груп Альберти з британцями включно, себто англійцями, валійцями, шкотами та ірляндцями. Всіх делеґатів було 100 від 43-ох груп населення Альберти. Українську спільноту в Альберті репрезентували, на прохання управи відділу КУК в Едмонтоні, два адвокати: Петро Саварин та Я. Дзеник. На конференції була заступлена теж преса, радіо і телевізія. Конференцію відкрив міністер освіти Роберт Кларк вступним словом, коротку промову виголосив міністер культури, молоді і дозвілля Амвросій Головач і тоді прем'єр Г. Е. Стром з'ясував основно напрямні „нової культурної політики для провінції Альберти". Промову прем'єра Г. Е. Строма отримали всі приявні, її текст обіймав 10 сторінок. Ось її провідні думки:

Нація Канади складається з 47-ох національних (етно - культурних) груп, які приїхали з різних країн, включаючи населення, що жило тут уже раніше. Різноманітність населення Канади і відмінність культур є міцною основою творчої енергії та талантів його ж. Уряд Альберти підтверджує, тобто схвалює заяву ЮНЕСКО з 1966 р. про засади міжнародної культурної співпраці, зокрема ж дуже знаменні постанови, висловлені в її 1-ій статті:

1. Гідність і цінність кожної культури мусить бути шанована і зберігана. 2. Кожний нарід має право й обов'язок розвивати свою культуру. 3. В їхній багатій різноманітності і відмінності та взаємовпливах однієї на другу, всі культури творять частину спільної спадщини, що належить цілому людству. В серпні 1970 р. відбулась у Венеції міжнародна конференція, при участи представників 86-ох держав і союзних членів, присвячена засновним, адміністративним і фінансовим аспектам культурної політики. В ній приймав участь міністер культури, молоді і дозвілля Амвросій Головач, як представник уряду Альберти і член делеґації Канади. Складаючи звіт з тієї конференції провінційному парляментові 17 березня ц. р., він заявив між іншим: У державах з різними культурними, етнічними і мовними спільнотами і в державах з федеративним ладом, культурна спадщина мусить користуватись автономією і мусить бути збереженою — проголошено на цій міжнародній конференції, як одну з найважливіших засад. Її теж більшістю прийнято як напрямну засаду і схвалено резолюції. Уряд Альберти приймає це рішення.

Ми всі свідомі того, що багато етно - культурних груп творять населення Альберти. Всі вони нині тут заступлені, включно з найчисленнішою британською, що згідно з переписом населення з 1961 р. творять 45 відсотків населення Альберти. Її внесок в усі ділянки життя Канади багатозначний. Своєю системою правління і правними традиціями вона в дійсності поклала основу під нашу свобідну демократичну суспільність. Все це відоме, але в ході часу якось переочено, що 55 відсотків населення Альберти не є британського походження, воно численніше, ніж ціле населення Ню Брансвіку або Ню Фавленд чи Принс Едвард Айленд і незмірно та різноманітно причинилось до розвою Канади. Населення Альберти є не тільки багатокультурним, але багатомовним. Поверх одна четверта населення вважає своєю матірньою мовою іншу ніж англійську. Отже, в Альберті є міцна основа навчати і вчитись багатьох мов, у додатку до англійської. Нова політика уряду Альберти спирається на „Білій книзі про людські засоби" прем'єра Е. С. Меннінґа з 1967 р., її засад різноманітности та єдности в відмінності, відкидаючи асиміляцію і признаючи рівноправність мов і культур. Також четвертий том Королівської комісії про двомовність і двокультурність п. н. „Культурний внесок інших етнічних груп" закликає уряди (провінційні) присвятити більше уваги прагненням культурних і мовних спільнот у межах своєї юрисдикції. Шість рекомендацій звіту Комісії, всеціло в межах провінційної юрисдикції, стосуються соціяльних прав і виховання. Дві інші рекомендації, поділені спільно з федеральним урядом, стосуються виборчих прав, мистецтва і літератури. Прем'єр Г. Е. Стром обговорив рекомендації і висунув пропозиції щодо трьох головних справ: а) соціяльних і виборчих прав, б) виховання і в) програми культурного розвитку.

(Закінчення буде)

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Редаґує: д-р Михайло Данилюк

ТАХІКАРДІЯ

На тему розладу ритміки серця ми, протягом кількох років, одержували чимало запитів від читачів. Відносились ці запити до прискореного биття серця, сповільненого, нерегулярного, іноді хаотичного, коли серце „пропускає кілька ударів", а потім повертається на деякий час до нормальної ритміки і т. д. Запитів в цій ділянці може бути так багато, як і недуг серця, а їх, тих недуг, можна нарахувати кільканадцять десятків в різних комбінаціях. Лише кваліфікований лікар, часто — фахівець серцевих недуг, може поставити правильну діягнозу й устійнити лікування, вислухавши клінічні симптоми пацієнта та докладно його перевіривши. Тому дати відповідь на різні запити окремих людей у популярній, інформаційній колюмні — дуже важко. Проте, деякі основніші відомості про розлад ритміки серця можна пояснити, звертаючи передусім увагу на важливість симптомів, а тим самим спонукати людину відвідати лікаря для вияснення справи.

Деякі форми розладу праці серця ми обговорили у „Лікарському Довіднику", деяких торкались у колюмні, але, звичайно, не вичерпуючи цілости цієї скомплікованої справи. У майбутньому будемо повертатись до цієї тематики, а у цій статті хочемо коротко обговорити справу тахікардії.

Тахікардія — це швидке, прискорене биття серця, коли пульс переходить сотню ударів на мінуту. Саме слово тахікардія не означає нічого більше, а лише прискорений ритм серця, хоч в медицині визнають кілька форм тахікардії, додаючи до слова тахікардії також й означання її форми, місця поставання цього прискореного биття, причину її поставання тощо. Це спеціялізована ділянка, часто доволі складна. Деякі види тахікардії є ознакою дуже грізного стану серця, хоч і деякі є похідною формою іншого занедужання, яке впливає на серце, а коли це занедужання побороти, — прискорене биття серця автоматично повертається до нормального.

Найчастіша форма тахікардії — це т. зв. синусова тахікардія, коли ритміка серця затримує свою регулярність і биття серця є звичайно у межах від 100 до 120 ударів на мінуту. Назву свою ця форма тахікардії одержує від синусового вузла, що розташований у верхній частині правого передсердя, і який, по суті, є першим стимулянтом ритмічного биття серця. Пригадаймо дещо з анатомії і фізіології серця, обговорюваних нами давніше.

Ритміка серця, ця постійна і регулярна праця протягом цілого життя людини, забезпечується співпрацею трьох нервових систем: центральної, автономної та спеціяльною мережею нервових волокон у самому серці, яку звемо провідною системаю серця. Ця провідна система починається синусовим вузлом у горішній частині передсердя, де приходить до своєрідного електричного розряду. Ці розряди приходять з послідовною реґулярністю 70-80 разів на хвилину, і кожний із них передається на долішню частину серця у наступні подібні вузли, які у свою чергу переносять це електричне подразнення на волокна, що розташовані крізь серцеві м'язи. Подразнення це викликає скорочення (корчення) серцевого м'яза, і якраз тоді приходить до відчутого „биття" серця. Так автоматично відбувається ритміка протягом дня, ночі, цілого життя.

Все ж, як сказано, хоч і первинне подразнення відбувається у цьому синусовому вузлі горішнього серця, то цей вузол може перебувати також під впливом сторонніх чинників. Нормально він видає яких 70-80 електричних розрядів на хвилину, але окремі впливи можуть його заставити видавати ці розряди частіше. І ось тоді, коли цей вузол розряду у серці попадає під вплив інших дій в організмі, він подразнений і тоді видає із себе 100 і більше розрядів. Серце починає битись швидко, і це називаємо тахікардією, а тому, що ці прискорені удари починаються у самому вузлі, ми й називаємо їх синусовими.

Чимало різних сторонніх впливів можуть заставити серце до прискореного биття, і більшість із них мають безпосередній вплив на автономну нервову систему, яка у свою чергу діє на подразнення синусового вузла. До типових впливів на прискорене биття серця належать глибокі хвилювання, емоційні вибухи або переживання, страх, паніка, свідома або й підсвідома тривога, постійне або й часто повторюване напруження, а також — недуги щитовидної залози з її надмірною функціональністю; помітна анемія або втрата крови при раптових кровотечах; брак достатньої кількости кисню при праці чи у приміщенні; висока температура; інфекційна недуга тощо. Деякі сторонні речовини, як, наприклад, деякі ліки можуть надто стимулювати симпатичну нервову систему, або ж сповільнювати дію парасимпатичної системи. Чимало з таких ліків лікарі приписують при різних недугах шлунка, кишок, алерґічних недомаганнях, бронхіяльній астмі тощо, а тому коли людина відчуває прискорене биття серця, а в той самий час приймає якісь ліки, її варто провести консультацію з лікарем для евентуальної реґуляції ліків.

Серед речовин, які людина сама споживає, і які можуть викликати тахікардію — це передусім тютюн, кава, міцний чай, алькоголь і, звичайно, різні наркотики або грізні ліки, якщо хтось з безглуздя їх вживає. Фахівці внутрішніх недуг часто обсервують, що не завжди лише один тютюн, кава або алькоголь викликають тахікардію. В деяких людей певна комбінація, наприклад,

(Закінчення на стор. 4-ій)

І. Вовчук

ЛІТЕРАТУРНІ НАРАДИ — БЕЗ ЛІТЕРАТУРИ

(ДЕЩО ПРО КИЇВСЬКИЙ І МОСКОВСЬКИЙ З'ЇЗДИ ПИСЬМЕННИКІВ)

(3)

Павло Загребельний „абсолютною" забороною українським письменникам не повторювати міту про національну ідею нагадує Угрюм-Бурчеєва, нівелядора з м. Глупова. Він, говорить Салтиков-Щедрин, був великої душі прахвост. Нівелюючи все навколо, Бурчеєв натрапив на річку, що виходила з земної глибини, і наказав загатити, „уйняти". Від зорі до зорі працювали глупівці, щоб виконати безглуздий наказ. Але не оселили стихії. Вона, граючись і ніби кепкуючи, зносила течією сваї, балки, солому і гній „все глибше і глибше прокладаючи собі русло" — шлях. Текла і іскрилась, виблискуючи на сонці.

Абсолютної неприпустимости" не придумав П. Загребельний. Добравшись до московського корита в Україні, він повторив давню формулу великодержавних нівеляторів. А щоб виглядало переконливіше, покликався на „марксистську науку" у найновішому виданні, достосованому до брежнєвської політики.

В січні ц. р. „Правда", твердячи про перевагу патріотизму великого совєтського народу над національним, писала, що „звуження патріотизму до служіння „національній ідеї — ці і подібні погляди протирічать науці про суспільство і законам його розвитку" („Правда" 8 січня 1971)". За схемами партійної науки ні нація, ні народ не є підвалиною поступу і культури. На просторах завойованих і воз'єднаними московським большевизмом в імперському комплексі — СССР „робітнича кляса, колгоспне селянство й інтелігенція всіх націй і народностей утворюють нову історичну спільноту („сообщество" — в тексті) великий совєтський народ" (за царату творили великий російський народ).

Патріотизм того народу (абстракції) — „це органічне злиття любови до Вітчизни (імперії), комуністичної переконливости і пролетарського інтернаціоналізму". Все це, очевидно ж, тільки в уяві будівничих соціялізму. Подібними абстракціями вчені, перетворені на гвинтики, як їх влучно називає В. Мороз, заповнюють схеми „отечественного" патріотизму, щоб поборювати національні ідеї, які під московським пресом животворять, формуючи думку націй до боротьби проти большевицької тиранії. В Україні приходить зрозуміння, що особисте людини — невід'ємне від національного. „І перед кожним — різка альтернатива, — бути або сином свого народу, або його лукавим найманцем і мародером. (Є. Сверстюк „Собор у риштованні)".

Категорична заборона українським письменникам пов'язувати творчість з національною ідеєю означає загострення боротьби між московським комунізмом і націоналістами поневолених націй, українськими зокрема. На урочистостях в Грузії, в 50-у річницю її колоніяльної „суверенности" Л. Брежнєв вимагав від грузинів посилення „отечественного" патріотизму, як вищого ступеня спілкування, „більш наукового". В Києві, з трибуни письменницького з'їзду те робив П. Шелест, а письменник малоросійської вдачі П. Загребельний обґрунтував „марксистською наукою" заборону письменникам пов'язувати творчість з національним буттям, з національною ідеєю. Видно, що та ідея пече і дошкулює будівничим соціялізму.

Люди малоросійської породи легко стають виконавцями чужих задумів, перетворюючись на гвинтиків московської деспотії. „Гвинтик, — пише В. Мороз, якого наречуть професором чи академіком, ніколи не скаже нічого нового, а коли вже й здивує, то не новим словом, а блискавичною зміною своїх концепцій на протязі доби" (В. Мороз, Репортаж із заповідника Берії). В „Нових обріях української радянської прози", розкритих П. Загребельним перед письменниками, вилучені, і то „абсолютно", творення національних і загальнолюдських цінностей, забороняється говорити про людську гідність, совість і честь людини. А національне в людині, всі її помисли і почуття, благородні стремління, тисячами неуловимих пов'язане з людським її буттям, її змаганням й аспіраціями.

Саме заглиблення в національну ідею, всебічне пізнання через відданість їй, допомагає пізнати найповніше глибини соціяльних і духових потреб людських суспільств і людини. Творчість Шевченка, Франка, Лесі Українки глибоко національна, заглиблюючись в національну ідею, вони створили непроминальні духовні цінності — національні і загальнолюдські. Дослідник світової історії, великий історик Мішле пише: „Національність, батьківщина — головне в житті світу. Запитайте про це народ — він відчуває це нутром і скаже вам. Те ж саме підтвердить і наука, й історія, і всі знання зібрані людьми. Ці два могутні голоси звучать в унісон. Два голоси? Ні, дві реальності: те, що є і те, що було. Обидві вони повстають проти порожніх абстракцій" (Цитата взята з „Собор у рештованні" Є. Сверстюк)".

* *

В Москві гадають, що заборонивши українським письменникам писати в дусі національної ідеї, цим улегшать накидання інтернаціональних абстракцій про „історичну неминучість злиття націй". Марні сподівання! Це відчуває і П. Загребельний, тому й говорить, що „Справа нелегка". Шукаючи формули, за якою письменники мають створювати „нового героя", він твердить: „Герой наших книжок має розуміти, що життя — це завжди вибір, ставання на чиємусь боці, тоб то партійність". І зрозуміло, що „нові герої", створення яких вимагає партія від українських письменників, в літературних творах, якщо їх напишуть, будуть по боці партії — виберуть її. В тому й „велич радянської людини", що її мають втілити письменники в образі „нового героя", якого „пропонується світові". Яка ж убога, навіть в абстракційному маяченні, та радянська людина, що її вимагають створити як взірець для протиставлення національній людині!

„Герой", як і письменник, що його створювати буде, згідно з „новими обріями для прози", поданими з трибуни З'їзду, повинен „переборювати недовір'я обдурених, відкидати наклепи ворогів, не зважати ні на погрози й лайку націоналістичних недобитків, ні на звабливі виспіви буржуазних модерністських сирен". Українській літературі поставлено завдання: створити героя — живого гвинтика, що був би слухняним знаряддям нинішньої диктатури. Він буде боротись за поліпшення життьових умов азійських народів, а не бачитиме голоду в себе. Гвинтик буде боротись за людські права чорних в ЗСА, за мир у світі, а в себе стрілятиме в непокірних. Читачі книжок, як що вони будуть написані взоруючись на таких героїв, мали б наслідувати їх, а це має допомогти партії утримати диктатуру її верхівки. Важке, непосильне завдання, бо недовір'я до існуючої дійсности переходить у ненависть. В ударах правди національної ідеї з „отечественою" рбехнею розкриваються очі на неї обдуреним, а націоналізм не лише обороняє „свою правду", а й погрожує цілій системі розхитуючи її.

(Продовження буде)

САРСЕЛЬ — ДЖЕРЗІ СИТІ

(Закінчення зі ст. 2-ої)

нецький читач про Україну?

Але саме поява АУЕ дає цю інформацію, а ще до того й дає змогу порівняти фахівцеві два видання: наукове й партійне. Фахівці скажуть свою думку.

Певно, АУЕ має свої недотягнення. Але — вона така, які її автори, яке наше суспільство, які наші можливості. Вище себе не скочимо, але скачемо настільки, щоб паралізувати ворожу пропаганду й давати об'єктивні дані, які вже стали джерелом інформації для тисяч науковців, журналістів, а тим і політиків. Це належно оцінив проф. Е. Дж. Сіммонс у передовій до обох томів.

* * *

На маргінесі паризького вечора, як і взагалі, відбулося багато дискусій на тему: чи наші зусилля слід спрямовувати на втримання еміграції чи на зовнішню діяльність, у тому й науково-інформативну? Думки були поділені, дискусії — палкі. Але чи не фальшиво поставлене питання?

Розуміється, що треба працювати для збереження еміграції. Але для чого існує еміграція, якій меті вона служить? Втерта фраза про амбасадорство еміграції — таки має свій сенс, але тоді, коли це амбасадорство не думає лише про політичну діяльність. Еміграція повинна робити те все, в міру можливости, чого не можна робити на Батьківщині. Але чи може еміграція робити „все"? Очевидно, ні. Але може робити багато, в тому й наукову, об'єктивну інформацію, яка служить і світовій науці, і світовій політиці.

Саме по собі зберігання не виправдає себе. Треба по собі щось залишити. Годі уявити собі багато кращого, чи рівного тому, що сталося на лінії Сарсель-Джерзі Сиді у вигляді англомовного видання двох томів ґрунтовної і репрезентативної книго знання про Україну. У цьому були згідні майже усі дискутанти.

Ті із Сарселю і ті з Джерзі Сиді, що тепер на вакаціях, передумуючи свій вклад, повинні відпочивати у повному почутті сповненого доброго й великого діла.

Т. Дж.

Резолюції З'їзду Священичого Т-ва св. Андрея у Гантері, Н. Й. у днях 11-12 серпня 1971 р.

З'їзд священиків Товариства св. Андрея:

1. Вітає Святішого Отця Папу Павла VI, як Голову Вселенської Церкви.

2. Вітає Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кир Йосифа, Голову Української Католицької Помісної Церкви, і заявляє шану, відданість і співпрацю.

3. Вітає Преосвященніших і Преосвященних Владик, членів Синоду Української Католицької Помісної Церкви.

4. Шле молитовний привіт Преосвященнішому Владиці-Страдникові Кир Василеві Величковському, священикам і всім вірним терплячої Української Церкви в Україні і на засланнях і прохає Найвищі Церковні Чинники вставитися за їх звільнення і привернення Українській Католицькій Церкві в Україні свободи дії, згідно з Конституцією УССР.

5. Засуджує намагання Московської патріярхії уневажнити постанови Берестейської і Ужгородської Уній.

6. Для успішної праці і розвитку нашої Церкви З'їзд просить наших Владик впровадити в життя постанови IV Архиєпископського Синоду, включно із рукоположенням жонатих кандидатів.

7. Свідомі кризи, в якій під теперішню пору находиться Українська Католицька Церква, наша священича совість переконує нас, що тільки черговий Архиєпископський Синод зможе її усунути.

8. Щоб не допустити до жалюгідних подій, як у Філядельфії, прохає наших Владик при виборі нових єпископів дотримуватися принципового права Української Помісної Церкви, яке поновно наводить Вселенський Собор, II Ватиканський („Про Східні Церкви", 9 і 10).

9. Доцінюючи з признанням жертвенну працю мирян для справи нашої Церкви, зазиває їх до стійкости у вірі, витривалости і щирих молитов в намірені нашої Церкви та до скріплення християнського духа в особистому, родинному і громадському житті.

10. Для привернення української духовости в нашій Церкві прохає Владик подбати про належне релігійне і національне виховання в усіх наших школах і Семінарях.

11. Зазиває усіх священиків Української Католицької Церкви у вільному світі ставати членами Товариства Святого Андрея та морально й матеріяльно допомагати у його праці.

12. Просить Владик і священиків-душпастирів влаштовувати рік-річно Свята Помісности.

Головна Рада
Товариства св. Андрея

о. Володимир Андрушків,
голова

о. Любомир Мудрий,
секретар

Гантер, Н.Й.,
12 серпня 1971.

Український католицький цвинтар св. Духа

14 місяців після набуття, на першій частині 29-ох акрів землі, що находиться в самій середині стейту Ню Йорку, в районі Орендж, споряджено у к р аїнський Католицький Цвинтар св. Духа, його власником є Стемфордська Дієцезія.

Офіційно, Цвинтар св. Духа заіснував 16-го квітня 1970 р., коли-то в районовому бюрі Оренджу зареєстровано купно посілости з тим, що в тому місці має бути влаштований цвинтар українських католиків та інших осіб...

В суботу, дня 19-го червня 1971 р. відбувся перший похорон на Цвинтарі св. Духа в секції „Город Віри", що має форму хреста і є зазначений на мапі, як Бльок ч. 1 та складається із 144 фамілійних гробівців на 36-ти ділянках. Форму хреста тієї ділянки буде споряджено з насаджених кущів.

В неділю, 22-го листопада 1970 р. преосв. Йосиф Шмондюк, еп. Стемфордський, доконав, в сослуженні дієцезіяльних священиків, посвячення землі, після чого, куплена фармерська посілість стала цвинтарем.

Перша секція, що зазначена на мапі як Бльок ч. 2, має 2004 поодиноких гробів, споряджених на 7-ми бльоках, кожний з іншою величиною ділянок та хрестів-пам'ятників. Всі пам'ятники в поодиноких секціях будуть одної величини. Всі ділянки матимуть міру 10 стіп довжини і 3 стопи ширини, отже більші, як на інших існуючих цвинтарях.

Реєстраторами, що підписали документ купна Цвинтаря св. Духа, були: преосв. Йосиф Шмондюк, еп. Стемфордський, еп. Іван Стах, (тоді канцлер Стемфордської Дієцезії), о. Михайло Горошко, адвокат Іван Флис і д-р Василь Вереш. Цвинтар зареєстровано, як власність Української Католицької Дієцезії в Стемфорді. Дирекція цвинтаря: преосв. Йосиф Шмондюк — президент, о шамб. Омелян Манастирський—віцепрезидент, о. шамб. д-р Василь Федиш, парох української католицької церкви св. Михаїла в Йонкерсі—касир, адв. Іван Флис—секретар і правний дорадник.

Для купна цвинтаря випущено трирічні бонди з 5% оплатою, які закупили парохії, священики та світські люди Стемфордської Дієцезії в стейтах Ню Йорку і Нової Англії. Дирекція цвинтаря повідомляє, що друга піврічна дивіденда буде виплачена власникам бондів 1-го вересня за час до 1-го серпня 1971 р.

Бюро цвинтаря находиться при парохії св. Михаїла, 25 Чеснат вул., Йонкерс, Н. Й., 10701; керівником бюра є о. шамб. д-р Василь Федиш. Бонди по 100 дол. все ще можна набути, які, на бажання, можна перемінити на купно місця на цвинтарі. Мапи з ділянками поховань, цінами та іншими інформаціями, будуть в скорому часі розіслані до всіх парохів, власників бондів та похоронних заведень.

Початкові роботи над впорядкованням цвинтаря та вимірюванням ділянок виконують інженери Тіман й Верґран та землемір Рамзен, під адміністративним і технічним наглядом п. Герберта Мана, управителя цвинтаря „Небесної Брами", Валгала, Ню Йорк, яким завідує Латинська Католицька Архидієцезія в Ню Йорку. Цвинтар св. Духа є членом Національного Об'єднання Католицьких Цвинтарів.

Плянується поставити на Цвинтарі св. Духа пам'ятник будителеві Галицької України о. Маркіянові Шашкевичеві, такий сам, як цей, що находиться на могилі поета в краю, та побудову каплиці

Кожного року на Зелені Свята будуть правитися на цвинтарі Богослуження, під час яких будуть посвячуватися гроби.

Дирекція

„ШЛЯХ" ЗМЕНШИВ ОБ'ЄМ, О. Р. ПОПІВЧАК НАЙМЕНОВАНИЙ РЕДАКТОРОМ

Український католицький тижневик „Шлях", що появляється вже 32-ий рік із числом з 15 серпня ц.р. зменшив на половину свій об'єм, повідомляючи рівночасно, що обов'язки редактора англомовної частини перебрав о. Роналд Попівчак, який дальше виконуватиме також свої обов'язки в катедральній парафії та працюватиме над своєю докторською тезою. Досі „Шлях" появлявся двома частинами: українською і англомовною, обидві по вісім сторінок. Від 15-го серпня цей тижневик уже появляється разом українською і англомовною частинами, по чотири сторінки кожна. Інформуючи та вияснюючи ці зміни, о. монс. Михайло Федорович, канцлер Митрополії, твердить, що тижневик „упав жертвою багатьох змін у Церкві і суспільстві... Поштова обслуга в багатьох частинах країни була така слаба, що більшість віток були вже зайві при доставі газети передплатникам..." Називається також технічно-друкарські труднощі та вкінці стверджується, що головною проблемою була справа редактора, бо священики, які на таку працю надаються, хворіють, або мають інші обов'язки. При цьому також стверджується, що причиною зменшення тижневика в жадному разі не були фінанси.

„Просвіта" в Аргентині має 14 Народних Домів і 10 Відділів „Рідної Школи"

Буенос Айрес.— Почавши від 1932 року, філії „Просвіти", патріотичної організації українців у Аргентині, налагодили шкільну мережу для дітей і молоді, у формі відділів „Рідної Школи". За цей час у таких школах вчилися тисячі українських дітей з трьох поколінь поселенців і, як інформував тижневик „Українське Слово" ч. 14/1971 з Буенос Айресу, деякі філії „Просвіти" очолюють тепер колишні учні з „Рідної Школи". В Аргентині працює біля 20 українських організацій, але при відділах „Просвіти" таких шкіл є найбільше, разом 10. Крім того, „Просвіта" посідає у власності 14 Народних Домів. Найбільш активні 12 філій в Буенос Айресі й околичних містах, представництва „Просвіти" є також у Параґваї та в Уруґваї. Філія „Просвіти на Док Суд відкрила нещодавно новий Народний Дім на Авелляннеді, який має найкращу залю і найкращі приміщення для ведення акції на всіх ділянках просвітянського життя. Деякі філії ще викінчують свої домівки, сказано в „Українському Слові", але всі вони чинні. „Всі вони мають Жіночі Секції, при деяких філіях є аматорські гуртки, при допомозі яких філії виконують плянову працю". Жіночі просвітянські секції „проявляють послідовну працю на всіх ділянках нашого родинно-громадського і традиційно-релігійного життя".

АМЕРИКАНСЬКІ ВІЙСЬКОВИКИ І СЛУЖБОВИКИ У В'ЄТНАМІ ОТРИМАЛИ наказ із Вашинґтону не виїздити до виборчих округ і триматися здалеку від будь-якої передвиборчої акції. Американський Уряд і його амбасада у Сайґоні зберігають строгу невтральність в теперішній виборчій кампанії у Південному В'єтнамі. Опозиція проти тамошнього президента Нґуєна Ван Тіє закидає тому президентові, що він хоче пофальшувати вибори у свою користь і посуджує американського амбасадора Елсворта Банкера у сприянні президентові Тіє.

СЕНАТ СТЕЙТУ КОННЕКТИКАТ СХВАЛИВ підвищення податку з продажу із 5 відсотків до 6,5%, але відкинув проєкт стейтового прибуткового податку, „інком такс". Законопроєкт передано на розгляд стейтової Палати Репрезентантів, яка теж його схвалила.

Спочила в Бозі у віці 83 роки

СТЕФАНІЯ ЗІ ШЛЕМКЕВИЧІВ

ЧАПЕЛЬСЬКА

вдова по о. Леву Чапельському

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися в понеділок, 16-го серпня 1971 року з церкви св. Володимира Великого в Елизабеті, Н. Дж., про що повідомляють засмучені Родини:

ЧАПЕЛЬСЬКІ
ГОРДИНСЬКІ
САВИЦЬКІ
ГОЛУБЦІ
ЯВОРСЬКІ
і Родина в Україні

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЛІСНИКІВ ОБУЛІД
зі смутком повідомляє всіх Українських Лісників
і все Українське Громадянство,
що дня 11-го серпня 1971 р. помер у 71-му році життя в Еспанії
наш Невіджалуваний

інженер лісник

МИКОЛА БОГДАН

ЛУЧАКОВСЬКИЙ

гербу „Новіна"

член-основник нашого Товариства, почесний член і довголітній голова ОБУЛІД-у, журналіст, автор кількох праць з ділянки лісівництва, автор мисливських спогадів в українських і чужих журналах.

Українські Лісники клонять свої голови перед маєстатом смерти Дорогого Колеги.

Хай чужа еспанська земля буде йому легкою.

Шановній Родині:

дружині Покійного п-і СОФІЇ
синові Покійного АНДРІЄВІ
доні Покійного РОКСОЛЯНІ АРМСТРОНГ
трьом внукам Покійного АРМСТРОНГАМ

складає щиросердечне, глибоке співчуття в імені всіх Лісників

УПРАВА

В Дітройті відбувся День УНСоюзу

(Закінчення зі стор. 1-ої)

тету УНС Іван Ващук. У вступному слові привітав сотні учасників, між ними провідних суспільно-громадських діячів Дітройту, Віндзору, Толідо, Флінту та інших місцевостей. Точки програми виконувала Танцювальна Група Української Православної Молоді при церкві св. Покрови, під керівництвом молодої, але вже широко відомої в Дітройті й далеко поза ним, панни Мотрі Макар. Кожну точку приявні нагороджували грімкими оплесками, зокрема виведені сольо-танки самої Мотрі.

Слово про Український Народний Союз виголосив обласний організатор, кол. гол. контролер Володимир Гірняк.

Немало слів признання було чути в сторону пань, членкинь 81-го Відділу Союзу Українок, за вареники, голубці та інші страви, що ними вгощали присутніх. Співпраця Окружного Комітету УНС з 81-им Від. СУА приносить позитивні наслідки. Голови кожної установи міняються, але співпраця продовжується. Голова 81-го Відділу СУА п-і Олена Діськівська та пані: О. Василина, М. Колтик, М. Білоскурска, А. Назеренко, М. Базюк, А. Березюк, М. Мушинська, Г. Перецька, М. Ковалишин та інші вклали багато труду і знання в успіх цього Дня.

Галина Папіж бавила дітвору різного віку „цінними" виграшами. За те справжніми виграшами, одною з ціллю „Союзового Дня", льосування поліс, кермував секр. 183-го Відділу Петро Залуга. 45 щасливих виграло поліси по 1.000 дол. кожна з заплаченими на цілий рік вкладками. Побіч стипендій, що їх уділював Окружний Комітет в минулому, це був ще один практичний вияв гасла УНСоюзу: „Лицем до молоді!"

Цьогорічний „День Українського Народного Союзу" належить зачислити до ще одного успіху Окружного Комітету УНС. Успіх вдоволяє організаторів, що вклали немало труду для його організування та переведення, а саме: Я. Базюк, Д. Кошильовський, П. Федик, В. Дідик, І. Смерека, П. Павлик, Б. Верещинський та інші. Радий тому також головний радний та організатор Євген Репета, бо звичайно після таких імпрез організування членів УНС збільшується.

Василь Папіж

Для реєстру наших осягів

Д-р Ярослав Заліпський захистив в 1970 р., на Пенсилвенійському Університеті у Філядельфії свою докторську працю п. з. „A Nuclear Magnetic Resonance Study of the Bonding in the Silicon-Phenonyl Linkage.

осягнувши таким чином титул доктора філософії з хемії.

Він почав студіювати хемію в Сент Джозеф Коледжі у Філяделфії, де отримав диплом бакалавра (Б. С.) і магістра (М. С.)

Д-р Заліпський уроджений в Галичині. В зв'язку з воєнними діями другої світ. війни еміґрував до ЗСА, оселюючись у Філядельфії. Працюючи тут і студіюючи одночасно, д-р Заліпський осягнув намічену собою ціль.

Він працює тепер, як сеньйор-хемії у дослідній лябораторії у фармацевтичній індустрії у Форт-Вашинґтон, Пенсильвенія. Одружений з п-ю Надією Семків, мають двоє дітей- Уляну та Ігора.

Д-р Заліпський—член Т-ва Українських Інженерів Америки і Американського Хемічного Об'єднання.

(В. К.)

„Ритм України" у 13-ти містах Америки

Славнозвісний ансамбль Кубанських Козаків „Ритм України" пролетів у відносно короткому часі понад Америкою летючою піснею і залишив рефлексії, які хочеться покласти на папір.

„Ритм України"—виступ Кубанських Козаків при співучасті співачки Галини Андреадіс, балерини Роми Прийми-Богачевської, піяністки Марії Цісик—акомпаньяторки, і оркестри Теда Комаря з Вінніпегу, я мала нагоду почути два рази: перший у просторій репрезентативній Філядельфія „Мюзик Академі", другий в подібній, теж концертовій залі у Нюарку, Н. Дж., у якій виступали світової слави артисти, такі як А. Рубінштайн, Ван Кляйбурн і ін.

На обох концертах „Ритму Україна" публіка, яка виповнила ці просторі залі, сприйняла програму з ентузіязмом. Серед авдиторії можна було зауважити значну кількість американців, які мають абонаменти, а теж масово заступлена була українська студентська і середньошкільна молодь.

Нарешті—розвагові вечори, на яких не було мертвих моментів, непотрібного чекання і нудноватої монотонности. Імпреза Кубанських Козаків показала нам ряд талантів різних жанрів, що вміло слідували по собі, так щоб зацікавити публіку й тримати її в безперервному напруженні.

Кубанські Козаки незвичайно освоєні зі сценою, почуваються на ній свобідно й легко, також ж свобідно забавляють публіку інтеліґентними дотепами і вже тим самим створюють безпосередній живий контакт з нею. Відчувається у них гордість на приналежність до української нації. Їхня чудова стилева ноша, гарно вироблені голоси віддзеркалювали духа рідної пісні в сучасному оформлені легкого жанру, в якому виявили себе виконавцями високої кляси. Не було надуживання вокальних і балетних засобів, бо ці Кубанські Козаки—це спадкоємці нашої музичної культури, яка вимагає відчуття міри й мистецького смаку.

Ідейна трійця Кубанських Козаків у складі: Василь Коваленко і брати Микола й Сашко Кумпани тепер уже світової слави. За ними більш ніж 90 телевізійних програм. Виступали в 21-ох різних країнах, між ін. в Лондоні, Копенгаґені, МонтеКарльо у приявності князя Райнієра і Ґрейс Келлі, в Женеві, Голливуді, Каракасі, Торонто, включаючи й екзотичні країни, такі, як: Японія, Гонґконґ, Тайланд і ін. Своїм стихійним нестримним темпераментом, у співочих і танечних виступах вони можуть захопити інтернаціонального глядача. Їхня природність дає враження, що цих співів вони немов не вчилися, але з ними народилися. Вроджена музикальність Василя Коваленка (спів і міміка), віртуозність Михайла Кумпана на акордеоні, народні пісні в дуже цікавому аранжменті Дмитра Мошняги, підібрані під смак міжнародного слухача, але з печаттю народного примітиву - це якраз те, що зацікавлює чужинця. Зате українська публіка, принаймні частина її, мусить до такого жанру щойно привикнути.

До виступів Кубанських Козаків грала джазова оркестра дуже таланавитого Теда Комаря з Вінніпеґу, відомого як виконавця на акордеоні, педагога, композитора і аранжера українських творів. Він же ж імпозантно розпочав концерт своїм виступом на акордеоні, в'язанкою українських народних пісень.

Три молоденькі, вродливі професійні співачки легкого жанру, в українських строях доповнили співочий ансамбль милим природним співом. Це дві шотляндки і одна англійка. Співали по-українськи, чарівно звучало теж їх тріо в англійській мові „Єстердей".

Мистецький рівень ще більше зріс, коли наші козаки виступили з легкими народними танками в елеґантному виконанні. З кожного їх руху пробивалася професійність. З ансамблем Кубанських Козаків виступили теж два молоді танцюристи з Англії, Віктор і Михайло Свирди. Танцювали динамічно, темпераментно, життєрадісно.

Чарівний голосовий матеріял і сценічний талант Галини Адреадіс полонив слухачів мистецькими якостями співачки. Стилізовані під народні танки у виконанні Роми Прийми-Богачевської показали нам ще раз, що вона артистка високої кляси. Піяністка, Марія Цісик як акопаньяторка на цьому вечорі, Галині Андреадіс і Ромі Приймі - Богачевській, відома українській публіці як солістка й акомпаньяторка, була професійною у стилевому виконанні творів.

Ціллю Концерту в ЗСА було придбати фонди на поширення українських студій у Гарвардському Університеті. Влаштуванням виступу „Ритм України", зокрема у Філядельфії, зайнявся місцевий Комітет Фонду Українознавства, під проводом інж. Степана Чорпіти. У перерві між двома частинами Концерту виступив з дотепними словами про ціль Концерту, п. Богдан Тарнавський, референт зовнішніх зв'язків Фонду Катедри Українознавства, при Гарвардському Університеті. Йому належиться велике признання за те, що до пропаґандивної концертової тури на цілі Катедри Українознавства заанґажував тріо Кубанських Козаків. Цей вибір має дуже побажане політичне значення, бо наші Кубанські Козаки мають вже своє ім'я в широкому світі, де виступають всюди тільки як українці. Ця ідейна трійця є сіллю в очах тих ворожих чужинних елементів, які хочуть розкладати українську спільноту, протестують проти виступів і проти самої назви „Кубанські Козаки", бо вони мовляв, є українські націоналісти, які „хочуть відірвати Кубань від „Матері Росії".

Наталія Котович

Останній день у Рідній Школі

Остання лекція щойно закінчилася. Я попрощалася з вчителькою, яка близька вона мені стала за цей один рік. Я відійшла. Я пішла скорим кроком по коридорі,- шоста кляса, п'ята, четверта, моє ціле шкільне життя було немов вписане у тих похмурих стінах... третя кляса, друга кляса, перша, а при кінці коридору—садочок. Я поглянула довкруги цієї малої кімнати. Згадуючи ті довгі роки, видавалося досить довго, відколи я зачала вчитися тут. Але так скоро час проминув, аж дивно. Я сіла в малій лавці, котра колись виклядала така велетенська і підняла великого ведмедика, яким я так любила бавитися. Пригадалися мені всі мої учителі. Скільки здоров'я, праці та знання вони пожертвували нам? Вони, немов, поливали воду-знання на квіти, щоб ті квіти-респектували себе, і росли пишні, знаючи про себе, про свій люд, як любити треба своє і здобувати славу Україні.

Прощайте вчителі! Подяка нала його в першій мірі від вас. Як часто я думала про той день, коли я вийду зі школи і буду вільна, але тепер якось сумно мені було. Я вийшла зі школи і двері замкнулися за мною. У тій хвилині я хотіла кинутися об двері, благати, щоб вони відчинилися, щоб я могла ще залишитися. Та ні! Так треба! Треба зірвати коріння, які тут розвилися і посадити їх в інше місце. Але я, немов, лишала частину себе тут, хоч знала, що я тут не вернуся. Але інші покоління мусять навчитися тут і вам за все добро, що я заз- стати борцями для України. В той день я постановила собі, що мої діти будуть також добрими українцями. А до вас, вчителів, що стільки мені помогли, лишаю прохання, будьте горді з вашої професії, бо в тих часах так дуже важливим є, щоб ми не забули свого. Ця робота належить вам. Ваша праця не пропадає даремно. Вона дуже важлива.

Віра Чучман
учениця 8-ої кляси РШ

Наукові досягнення одумівки

Завжди приємно відзначувати успіх молодої людини. А в нашому випадку це тим більше приємно, бо маємо на увазі молоду українку й активну одумівку — Марію Бойко.

Марія Бойко недавно закінчила успішно Торонтський університет, де вона під час ґрадуації говорила від всіх випускників українського походження.

Тепер Марія працює в галузі дослідження геології онтарійських озер. Кілька тижнів тому вона зробила небуденну знахідку: в намулі з дна озера Кровжард вона знайшла пір'їну невідомого птаха, який, як припускають, жив тому 5000 років. Це перша знахідка цього роду, яка доповнить знання фахівців Онтарійського Музею про рослинний і тваринний світ Онтаріо на протязі 10,000 років. Наша молода вчена бере активну участь в житті української громади. Вона є Головою Головної Управ ОДУМ-у в Канаді, а цього літа (1971 р.) виконувала ролю бунчужної на 5-му Курсі виховників ОДУМ-у на одумівській оселі „Київ" у ЗСА. Щиро вітаємо її з успіхами і бажаємо ще кращих успіхів для добра української і одумівської громади.

О. Ш.

ТАХІКАРДІЯ

(Закінчення зі стор 2-ої)

тютюну й алькоголю, або ж кави й алькоголю і т. д. можуть викликати тахікардію. Іноді переїдання, зокрема у таких людей, які мають нахил до нестравностей або витворювання зайвих газів та здуття шлунка, також може прискорити працю серця.

Одним із частих впливів на ритміку серця у наших часах — це, звичайно, різні форми невроз, неврастенії, або й просто різних нервових розладів, переживань, напружень і т. д. Це, можна б сказати, часта недуга нашої цивілізації, нашого побуту, форми життя, праці, вимушених навиків. Їх не завжди сама людина розпізнає, і це часто, при поясненні пацієнтові причини швидкого биття серця, лікарі чують, що „я ж не маю ніяких проблем, і з нервами у мене все гаразд": Мабуть, що гаразд, але не цілком, хоч й не йдеться про справжню нервову недугу. Часто дрібніші, але повторювані нервові розлади мажуть до такого стану тахікардії таки привести. Тому не дивно, що, як останній засіб, лікарі частіше всього приписують різні седативні медикаменти або модерні транквілюючі ліки, які заспокоюють людину в часі напруги або особливого подразнення. І це припиняє тахікардію. Найкращий, все ж таки, лік — це зрозуміння самою людиною цілої причини її тахікардії, яка вночі часто не дає спокою, а у день наводить на тривогу. Часто сама людина може себе краще дослідити, як оббивання порогів від одного лікаря до іншого, щоб „знайти правду".

Звичайно, ми наголошуємо абсолютну потребу перевірки у лікаря всякого розладу ритміки серця, і ставити собі самому діягнозу таки було б недоречним. Але коли докладна перевірка викаже, що ніякої органічної недуги нема, коли аналізи та кардіограми показують здорову людину із здоровим серцем, лише із повторюваними епізодами тахікардії, тоді слід людині шукати самій причин цього розладу.

Можна б ще згадати, що навіть звичайна синусова тахікардія, коли вона постійна або посилена, може привести до справжньої недуги серця, пошкодивши серцевий м'яз або його судини. Тож, коли вона не припиняється або часто і посилено надокучає, треба шукати лікарської допомоги, щоб не допустити до серцевого застою, коли воно втомиться і не буде спроможне виконувати потрібну працю. Тахікардії з високим пульсом — вище 120 ударів на хвилину, а також такі, що разом із прискореним биттям мають наявну нерегулярність ударів, вимагають невідкладної візити у лікаря. Про ці розлади ритміки ми згадаємо при іншій нагоді.

Зустріч одумівців Канади й Америки

Цьогорічна Зустріч Одумівців і старшого громадянства Канади й Америки відбудеться на Оселі ОДУМ-у „Київ", яка розташована в мальовничій околиці горішнього нюйоркського стейту недалеко від Союзівки. Відбудеться зустріч в днях 4-го, 5-го і 6-го вересня 1971 року (День Праці). Зустріч ця має велике значення, бо вона присвячується 50-тиліттю відродження Української Автокефальної Православної Церкви. Фізична сукупність молоді засвідчить духовий зв'язок вірности незабутній події і пошану її творцям. Молодь, зорганізована в ОДУМ-і, вкладає багато сили й старань в розбудову Української Православної Церкви. Церква, яка будується на власній Оселі посвячена іменем найбільшого велетня духа і борця за Українську Автокефальну Православну Церкву — Митрополита Василя Липківського.

Головна програма Зустрічі переводитиметься на Одумівці. Одначе, з цієї нагоди одумівські мистецькі одиниці виступлять в суботу 4-го вересня 1971 р. з концертом на Союзівці.

Щорічні Зустрічі є дуже важливим фактором у життті організації, а спеціяльно молодечої — української. Використовуючи такі нагоди члени організації мають можливість зустрітися зі своїми старими друзями, а що найголовніше, придбати нових друзів.

Ці події — засоби допомагають нам, як національній одиниці затримати своє „я". Молодій людині потрібне кожночасне підсилення — спеціяльно для такої української молодої людини, яка територіяльно віддалена від більшого скупчення української громади, перебуваючи майже ввесь час в місцевому оточенні.

Поповнення кількости друзів та ще й української національности — це незаперечний позитивний фактор в житті української людини. Бо найбагатша та людина, яка має найбільше друзів.

То ж і до побачення на Зустрічі!

О. Шевченко, голова Підготовчого Комітету Зустрічі

ТАРЗАН, Ч. 6605. Малі-Бу бу виявляє свою жорстокість

Це правда, що багато місій, що я їх тобі визначив, були успішними. Але...

Але цим разом ти завів! Ти спав, коли донька вождя Матабузі втекла тобі! Він є моїм найбільшим ворогом! Вона була найважливішою для моїх плянів!

Давши тобі нагоду забезпечити її для мене, я доказав своє довіря до тебе! Дуже зле, що ти зловжив ним!

Варунґ, який заведе мене, хоч би тільки один раз, не має вартости для майбутньости варунґів!